

under Overvejelse, og at vi skulde vente, indtil vi fik et af Regjeringen udarbejdet Udkast, som begge Thing havde Lækkighed til igennem Udvalg at faae igennemgaaet. Men her er kun Spørgsmaal om en Udvidelse af en gammel gavnlig Indretning, som Alle ere tilfredse med. Naar alle Amtmænd havde udtalt sig paa samme Maade som de to ærede Amtmænd, der her ere tilstede, vilde Trangen ikke være stor, og Lovforslaget vilde her ikke være kommet frem, undtagen forsaavidt en Udvidelse af det folkelige Element derved fremkommer. Naar man seer hen til, at dette er den eneste betydeligere Reform i Forligsvæsenet, der er foregaaet siden 1795, da Forordningen derom blev givet, synes jeg virkelig ikke, at det er noget stort Fremstridt, at man gjør Commissionsonerne lidt mere folkelige med Hensyn til Valget, end de hidtil have været.

Den samme ærede Landsstingsmand har ogsaa sagt, at det ikke vilde være værdigt for Landsstinget, at dets Virksomhed skulde bestaae blot i at sige Ja og saaledes opgive en Deel af sin Myndighed. Men Thinget har jo netop ganske nyligt, under Behandlingen af en anden Lov, vist, at det ikke har nogen saadan Tendens, og, om jeg ikke feiler, saa udtalte den ærede Landsstingsmand sig dengang ganske bestemt saaledes, at Sagen vilde stille sig ganske anderledes for ham, hvis den anden Afdeling af Rigsdagen og Ministeriet vare enige; thi saa troede han, det vilde være rigtigt, hvis ellers ikke særdeles Omstændigheder talte derimod, at denne Afdeling sluttede sig dertil. Da dette nu netop er Tilfældet i denne Sag, saa kunne vi jo følge hans egen Udtalelse, ved uemlig nu at slutte os til Sagen. Jeg kan ikke indsee, at der er nogen Grund til at modsætte sig den. Den ærede Landsstingsmand har heller ikke videre motiveret sin Paastand om, at der ingen Nødvendighed var for, at denne Reform stete, og jeg maa derfor vedblive at fastholde min Anskuelse om, at den vil blive meget gavnlig og vigtig. Elger han da, at det ikke er fremkommet noget Bevis for Reformens Nødvendighed, saa kan jeg fra mit Synspunkt dertil ikke svare Andet, end at hvad han har oplyst om Sagen heller ikke kan over-

bevise mig om, at der ikke skulde være nogen Nødvendighed for at gaae ind paa den.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, fattedes Sagen i Overgang til 2den Behandling under Afstemning, og ved to Gange enstemmigt med 44 Stemmer.

Formanden: Efter den under Discussionen givne Foranledning, skal jeg nu sætte under Forhandling, om der skal ned sættes et Udvalg til at afgive Betænkning i Sagen.

Lehmann: I Henhold til Alt, hvad jeg har yttret, skal jeg tillade mig at andrage paa, at der ned sættes et Udvalg bestaaende af 5 Medlemmer.

B. Christensen: Det er overflødig at bemærke, at jeg tillader mig at anbefale, at der intet Udvalg ned sættes.

Thalbitzer: Jeg tillader mig at slutte mig til den sidste ærede Taler.

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, fattedes det under Afstemning, der var begjert foretaget ved Rønesopraab af følgende Medlemmer: P. Hansen, D. Nielsen, J. Christensen, H. Hansen, Drejer, J. Petersen, E. Johansen, F. Jørgensen, C. Christensen og Mortensen, som der skulde ned sættes et Udvalg til at afgive Betænkning i Sagen, hvilket, som det af Nedenstaaende vil sees, ved to Gange med 23 St. mod 20.

Andersen; Bentner; Blom; Drieser; Friis; Holst; Knuth; Krægh; Lange; Lehmann; Lemmich; Lühbøff; Lundsteen; Meinert; Moltke; Mundt; Nyholm; Petersen, J.; Rosenkrantz; Schulin; Tang; Unsgaard; Westely.

Ret.
Borgen; Bruhn, Th.; Christensen, B.; Christensen, C.; Christensen, J.; Drejer; Hansen, H.; Hansen, P.; Holberg; Johansen; Jørgensen, F.; Jørgensen, P. C.; Maynh; Mortensen; Nielsen; Pedersen, Jens; Qvist; Schou; Schroll; Thalbitzer.